

Skatteministeriet
Den

J.nr. 2004-711-0045

Til
Folketingets Skatteudvalg

L 149 - Forslag til lov om ændring af forskellige love (Forenkling, harmonisering og objektivisering af reglerne for inddrivelse af gæld til det offentlige m.v. samt mulighed for anvendelse af digitale lønsedler).

Hermed fremsendes i 5 eksemplarer svar på spørgsmål nr. 1-19 af 25. april 2005.

Kristian Jensen

/ Tor Christensen

Spørgsmål 1: Hvilke kriterier vil ministeren opstille for beskyttelsen af de socialt svage borgere med lave indkomster i forbindelse med udarbejdelsen af bekendtgørelsen til dette lovforslag?

Svar: Med henblik på at beskytte de socialt svage borgere vil der i bekendtgørelsen blive fastsat nedre indkomstgrænser for, hvornår der vurderes at være betalingsevne i relation til afgørelser om lønindeholdelse som træffes på baggrund af nettoindkomsten. De nedre nettoindkomstgrænser som er vejledende for, hvornår der vurderes at være betalingsevne, vil tage udgangspunkt i kontanthjælpsniveauet efter skat for enlige kontanthjælpsmodtagere over 25 år med og uden børn, og de vil blive justeret i takt med kontanthjælpsniveauet.

Det vil herudover blive fastsat, at indeholdelsesprocenten er stigende med nettoindkomsten, således at den er nul for indkomster på eller under kontanthjælpsniveauet og herefter er stigende med nettoindkomsten i overensstemmelse med, at betalingsevnen alt andet lige er stigende med nettoindkomsten og således at høje indeholdelsesprocenter er forbundet med høje nettoindkomster. Det vil også herved blive sikret, at der altid er et økonomisk incitament til at opnå beskæftigelse – også for kontanthjælpsmodtagere - eller anden lønfremgang, hvilket ikke er situationen, hvis lønindeholdelsesprocenten alene fastsættes på baggrund af en betalingsevnevurdering, da denne ved uændrede udgifter vil resultere i en tilsvarende forhøjelse af indeholdelsesprocenten.

Da de foreliggende indkomstoplysninger i visse tilfælde kan være forældede, således at man ikke i alle situationer kan være sikker på, at den pågældende skyldner ikke modtager f.eks. kontanthjælp, vil der også blive anvendt oplysninger fra de såkaldte MIA-indberetninger til at sikre, at der ikke udsendes lønindeholdelsesvarsel til modtagere af kontanthjælp, førtidspension og folkepension. Dermed sikres det også, at svage borgere i denne gruppe, for hvem det kan være vanskeligt at udfylde et budgetskema, ikke uden dyberegående sagsbehandling og evt. kontakt med de sociale myndigheder i den pågældende kommune bliver lønindeholdt.

De socialt svage borgere vil derfor som hovedregel blive holdt ude i forbindelse med lønindeholdelse og anden inddrivelse. Det vil dog f.eks. på baggrund af oplysninger fra kommunen være muligt at udtage en sag til dyberegående manuel behandling med henblik på at foretage en konkret betalingsevnevurdering efter de regler, som også fastsættes i bekendtgørelsen, og som vil tage udgangspunkt justitsministerens bekendtgørelse vedr. gældssanering, jf. besvarelsen af spørgsmål 10, således at det også herigennem sikres, at der tages de nødvendige sociale hensyn. Dette vil dog kun være relevant i helt særlige situationer, f.eks. hvis kontanthjælpsmodtageren er over 25 år og

hjemmeboende og derfor har en forhøjet betalingsevne på grund af lave eller ingen boligudgifter.

Jeg kan herudover henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. 9.

Spørgsmål 2: Vil kommunerne, som kravsmyndighed, fremover blive hørt før et kommunalt krav, eller et krav med kommunale andele, bliver eftergivet af inddrivelsesmyndigheden.

Svar: Der lægges ikke op til at fastsætte regler om høring af kommunerne, og det vurderes, at der fremover ikke vil være behov for fortsættelse af den nuværende faste høringsprocedure.

I den fremtidige inddrivelsesorganisation overtager restanceinddrivelsesmyndigheden kreditorbeføjelserne vedrørende fordringer m.v. der opkræves eller inddrives af det offentlige, jf. § 3, stk. 1, i lovforslag L 112 om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer.

Herved flyttes inddrivelsen af en række fordringer herunder kommunale fordringer og fordringer med kommunale andele fra kommunerne til den nyetablerede restanceinddrivelsesmyndighed, og den viden om skyldnerens forhold, omstændighederne omkring gældsstiftelsen og skyldnerens adfærd i inddrivelsesperioden, som oparbejdes ved arbejdet med den løbende inddrivelse af fordringen, vil dermed fremover blive opbygget i restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det vurderes på denne baggrund, at den nuværende høringspraksis ikke fremover vil være nødvendig til en fyldestgørende oplysning af sagen, og høringsreglen i kildeskattelovens § 73 C, 2. pkt., foreslås på denne baggrund ophævet

Da det samtidig vil være en væsentlig administrativ byrde at høre alle kreditorer, lægges der ikke op til, at der fastsættes regler hvorefter der skal høres.

Kreditorernes interesser synes også tilstrækkeligt tilgodeset ved, at kreditorerne i forbindelse med oversendelse af fordringen og senere, jf. principperne i § 2, stk. 5, i forslag til lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, forudsættes at videregive oplysninger, der er relevante for varetagelse af inddrivelsen, og som restanceinddrivelsesmyndigheden ikke kan forventes at have kendskab til.

I det omfang en høring, f.eks. omkring sociale forhold, måtte være relevant for at belyse eftergivelsessagen, vil denne naturligvis fortsat kunne gennemføres.

Herudover indebærer regler og praksis på eftergivelsesområdet, at de fordringer der primært vil kunne eftergives kun i beskedent omfang kan inddrives, hvilket også taler for, at der ikke opretholdes en formel høring.

Endelig skal jeg gøre opmærksom på, at eftergivelse er et alternativ til gældssanering og gives på samme betingelser.

Spørgsmål 3: Mener ministeren, at det er rimeligt at små, private kreditorer, som følge af lovforslagets udvidede og automatiserede lønindeholdelse, får vanskeligere ved at få deres tilgodehavender tilbagebetalt, jf. høringssvaret fra Domstolsstyrelsen?

Svar: Domstolsstyrelsen anfører i deres høringssvar bl.a. at: ”I lønindeholdelsessituationen er det kun den offentlige gæld, der betales. I det omfang Skatteministeriets bekendtgørelse om rådighedsbeløb mm. har samme udgangspunkt som i gældssaneringssituationen, vil skyldnere, der har gæld til både det offentlige og det private, kunne blive tvunget til at misligholde privat gæld. Det må derfor forudses, at en konsekvens af den udvidede og automatiserede lønindeholdelse vil være, at en skyldners eventuelle private kreditorer kan blive stillet ringere.”

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål 8, vil der i overensstemmelse med gældende praksis vedr. betalingsevnevurderinger på bl.a. skatteområdet, fortsat være mulighed for at få godkendt visse former for afdrag på lån til private kreditorer, da dette vil blive indarbejdet i bekendtgørelsen.

Det følger herudover af lovforslaget, at indeholdelsesprocenten kan gradueres med nettoindkomsten og at der i en bekendtgørelse vil blive fastsat nærmere regler herom, jf. besvarelsen af spørgsmål nr. 1 og 9. Det vil indebære, at indeholdelsesprocenten vil være nul for nettoindkomster på eller under kontanthjælpsniveauet for enlige kontanthjælpsmodtagere over 25 år med og uden børn. Fra dette nettoindkomstniveau vil indeholdelsesprocenten være stigende med nettoindkomsten, således at en indeholdelse på 20 procent og derover vil være forbeholdt relativt høje indkomster. Det vil i praksis indebære, at der i relation til de automatiserede lønindeholdelser normalt vil være mulighed for at afvikle både privat og offentlig gæld.

Som jeg nævnte ved førstebehandlingen, mener jeg derfor, at man ikke vil rende ind i den problemstilling som Domstolsstyrelsen rejser udover i nogle teoretiske og specielle tilfælde.

Spørgsmål 4: Hvorfor vil ministeren ændre betingelserne for at få eftergivelse så de bliver magen til betingelserne for at få gældssanering?

Svar: Der er ikke tale om nogen ændring, idet det også i dag er således, at betingelserne for at opnå eftergivelse af skatter og afgifter er magen til betingelserne for at få gældssanering, jf. opkrævningslovens § 15 og konkurslovens § 197, og ToldSkats Inddrivelsesvejledning 2005-2 afsnit E 7.1.

Den foreslåede ændring er aktualiseret af behovet for at bringe reglen i overensstemmelse med den foreslåede ændring af gældssaneringsreglen i konkursloven, og tydeliggør således alene den aktuelle retstilstand til gavn for retssikkerheden og gennemskueligheden for borgerne.

Herudover foreslås det, at reglerne om eftergivelse i opkrævningsloven kan anvendes på en række nye krav, hvor der ikke hidtil som hovedregel har været mulighed for eftergivelse.

Spørgsmål 5: I hvilket omfang forestiller ministeren sig at henholdsvis arbejdsløse, selvstændige, studerende, eller personer der er gift eller samlevende med sådanne, fremover kan få eftergivelse helt eller delvist af offentlig gæld i forhold til omfanget i dag?

Spørgsmål 6: Hvad mener ministeren, der ligger i ordlyden i forslaget til ny § 15, stk. 2, nr. 1 i opkrævningsloven om at skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede? Vil en studerende eller en der er gift med eller samlevende med en studerende ikke længere kunne få hel eller delvis eftergivelse? Og hvad med arbejdsløse eller selvstændige?

Svar på spørgsmål 5 og 6: Som det fremgår af min besvarelse på spørgsmål 4, vil praksis følge gældssaneringspraksis. Da spørgsmålet vedrørende visse af de nævnte personer allerede har været rejst i relation til Retsudvalgets behandling af forslag til lov om ændring af konkursloven og konkursskatteloven (Revision af reglerne for gældssanering) – lovforslag nr. L 10, kan jeg henvise til justitsministerens bevarelse af spørgsmål nr. 4, punkt 2, og spørgsmål nr. 11, da det samme vil gælde i forbindelse med eftergivelse efter opkrævningsloven.

Som det fremgår heraf tilsigtes der ikke nogen ændring i forhold til den nugældende retspraksis. Det indebærer bl.a., at en skyldners økonomiske forhold i almindelighed må anses for uafklarede, hvis skyldneren er arbejdsløs eller under uddannelse, og at den selvstændigt erhvervsdrivende skyldners indtægtsforhold kan være behæftet med en sådan usikkerhed, f.eks. hvis virksomheden er nystartet, eller hvis indtægtsniveauet i virksomheden har været stærkt svingende i årene forud for ansøgningen, at forholdene ligeledes må anses for uafklarede.

Det vil herudover, som efter den nugældende praksis, alene helt undtagelsesvist forekomme, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter en konkret vurdering finder grundlag for at meddele en skyldner eftergivelse, uanset at den pågældendes økonomiske forhold er uafklarede.

Da der som nævnt ikke er tilsigtet nogen ændring i de nævnte gruppers mulighed for at få gældssanering i forhold til den hidtidige praksis, må det med hensyn til omfanget af eftergivelser for skyldnere som er arbejdsløse, under uddannelse, eller selvstændige, forventes, at omfanget vil være uændret i forhold til i dag.

Om skyldnerens ægtefælle eller samlevers eventuelle uafklarede økonomiske forhold vil påvirke muligheden for at opnå eftergivelse afhænger af, om ægtefællens eller samlevers økonomiske forhold skal inddrages i vurderingen, hvilket afhænger af, om der er tale om gæld opstået før samlivet eller ej, dvs. om der er tale om en situation, hvor der skal udarbejdes et husstandsbudget, eller ansøgningen alene skal vurderes på grundlag af skyldnerens egne økonomiske forhold.

Hvis samlivet med den nuværende ægtefælle eller samlever er påbegyndt efter gældens opståen, vil det således ikke have nogen betydning om ægtefællen/samleveren er arbejdsløs, under uddannelse m.v.

Spørgsmål 7: Ministeren bedes kommentere artiklen i bladet Tænk marts 2005 s. 26 ”Ingen vej ud” og oplyse om det offentlige ville kunne indgå en frivillig akkord som den i artiklen omtalte, såfremt de i lovforslaget foreslåede regler om eftergivelse havde været gældende, da den gældsramtes samlever er arbejdsløs.

Svar: Det bemærkes indledningsvist, at akkorden ifølge artiklen er tiltrådt af ToldSkat, og at man dermed i den konkrete sag fra det offentliges side har vurderet, at akkordforslaget var berettiget og acceptabelt og derfor har bidraget til en løsning på situationen.

At en enkelt kreditor afviser forslaget og dermed kan vælte akkorden er udtryk for den velvillighed, der kræves fra samtlige kreditorer for, at en frivillig akkord kan blive til noget. Det frivillige system kompenseres af gældssaneringsreglerne, der kan tvinge kreditorerne med på en ordning, som enkelte af dem måske ikke synes er god nok.

Det kan herudover oplyses, at det i et tilfælde som den konkrete sag fremover ikke vil have nogen betydning, om samlevers økonomiske forhold er afklarede eller ej, da

samleverens forhold vil skulle holdes helt udenfor vurderingen, idet samlivet ifølge det oplyste er påbegyndt efter gældens opståen.

Spørgsmål 8: Ministeren bedes uddybe om hans svar under førstebehandlingen vedrørende hensynet til private kreditorer betyder, at der ved en betalingsevnevurdering i forhold til lønindeholdelse udover 20 pct. vil blive taget hensyn til betaling på privat gæld?

Svar: Jeg skal indledningsvist gøre opmærksom på, at det jeg sagde under førstebehandlingen var følgende: *”Det er vores intention, at redskabet til at kunne lønindeholde ud over 20 pct. bruges på de personer, der har en reel betalingsevne, der ligger ud over de 20 pct. Dvs. personer med en indkomst, hvor man også under hensyntagen til de andre udgifter der måtte være, godt kan lønindeholde mere end 20 pct. af lønnen til inddrivelse af den offentlige gæld. Det er ikke et redskab der bare umiddelbart skal tages i brug, men som skal tages i brug når der er personer med en betalingsevne, men ikke en betalingsvilje, og derfor mener jeg, at man ikke vil rende ind i den problemstilling, som Domstolsstyrelsen rejser, ud over i nogle teoretiske og ganske specielle tilfælde.”*

Det følger også af besvarelsen af spørgsmål 1, 3 og 9 at indeholdelsesprocenter der ligger over 20 procent vil blive forbeholdt skyldnere med relativt høje indkomster, hvorfor der kun er tale om en teoretisk problemstilling.

Jeg kan dog herudover oplyse, at praksis i relation til private kreditorer ved betalingsevnevurderinger på bl.a. skatteområdet, er i henhold til ToldSkats Inddrivelsesvejledning 2005-2, afsnit *F.1.2.8 Udgifter til afdrag på lån*, følgende:

”..... Afdrag på lån til sædvanligt indbo accepteres som udgangspunkt, især under hensyn til RPL § 509 (trangsbeneficiet), der fastslår, at udlæg ikke kan foretages i løsøre, der er nødvendigt for at opretholde et beskedent hjem og en beskeden levefod. Også afdrag på lån til aktiver omfattet af RPL § 509, stk. 2, accepteres. I medfør af RPL § 509, stk. 2, er aktiver, der er nødvendige for skyldnerens erhverv eller uddannelse, og som har en værdi af maksimalt 3.000 kr., fritaget for udlæg. Trangsbeneficiet skal således accepteres ved fastsættelse af en afdragsordning.

Afdrag på gæld til andre kreditorer, afdrag på kontoordninger eller afdrag på gæld til luksusprægede genstande kan som udgangspunkt ikke accepteres.”

Det er hensigten at videreføre denne praksis således, at der skal indarbejdes en tilsvarende bestemmelse i den bekendtgørelse om betalingsevnevurdering som

skatteministeren med lovforslaget bemyndiges til at udstede, således at der fortsat skal være mulighed for at få godkendt visse former for afdrag på lån til private kreditorer, som vedrører Retsplejelovens § 509 (trangsbeneficiet). Afdrag på gæld til andre private kreditorer, afdrag på kontoordninger eller afdrag på gæld til luksusprægede genstande vil som i dag ikke blive godkendt.

Spørgsmål 9: Ministeren bedes oplyse, hvorfor han foreslår at bestemmelsen i den nuværende kildeskattelovs § 73, stk. 3, 4. pkt. ”Ved indeholdelse med mere end 15 pct. skal skattemyndighederne i hvert enkelt tilfælde have sikre oplysninger om at der overlades skatteyderen de nødvendige midler” ikke skal opretholdes og om ministeren har tænkt sig at sikre tilsvarende regler i den bekendtgørelse ministeren får bemyndigelse til at udstede?

Svar: Baggrunden for, at det i spørgsmålet nævnte citat fra kildeskatteloven ikke opretholdes er, at det kan give indtryk af, at lønindeholdelse med 15 procent eller derunder er en mindre alvorlig sag end lønindeholdelse med over 15 procent, idet der kun ved lønindeholdelse over 15 procent skal foreligge sikre oplysninger om, at der overlades skatteyderen de nødvendige midler.

Dette mener jeg imidlertid ikke, er tilfældet, idet en lønindeholdelse med 10 procent i en nettoindkomst på 130.000 kr. kan have langt mere vidtrækkende konsekvenser for skatteyderen og dennes familie end en lønindeholdelse på 20 procent i en nettoindkomst på 190.000 kr. Derfor skal der efter min mening i alle tilfælde sikres de samme oplysninger, uanset hvilken procent der indeholdes med.

Herudover skal ophævelsen også ses i sammenhæng med, at det foreslås, at indeholdelsesprocenten kan gradueres efter indkomsten og at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om sammenhængen mellem nettoindkomsten og indeholdelsesprocenten. Som det fremgår af de almindelige bemærkninger afsnit 2.1.2.3. vil bemyndigelsen blive anvendt til at fastsætte nærmere regler for den praksis med automatiserede forslag til lønindeholdelser, som efter gældende regler udarbejdes udfra objektive kriterier og på baggrund af de foreliggende oplysninger om indkomster m.v.

Som det fremgår af bemærkningerne, vil der blive fastsat nærmere regler om, at restanceinndrivelsesmyndigheden kan træffe afgørelse om lønindeholdelse på baggrund af skyldnerens nettoindkomst, hvis skyldneren ikke reagerer på et varsel om lønindeholdelse eller giver fyldestgørende oplysninger. De foreliggende oplysninger om indkomster kan være oplysninger fra årsopgørelsen eller oplysninger afgivet i forbindelse med frivillig forskudsregistrering. Nettoindkomsten i relation til den

maskinelle lønindeholdelse er i princippet bruttoindkomsten plus positiv kapitalindkomst, fratrukket arbejdsmarkedsbidrag, SP-bidrag (midlertidigt suspenderet), ATP og skat.

Det fremgår endvidere, at restanceinndrivelsesmyndigheden forinden iværksættelse af lønindeholdelse skal underrette skyldneren om, at lønindeholdelse påtænkes iværksat, og om den procent, der agtes indeholdt med. Skyldneren skal endvidere oplyses om, at indeholdelsesprocenten kan ændre sig, hvis indkomstforholdene ændres. Restanceinndrivelsesmyndigheden skal endvidere gøre skyldneren bekendt med grundlaget for den påtænkte afgørelse, og skal opfordre skyldneren til inden for en rimelig frist at fremkomme med yderligere oplysninger om sine aktuelle økonomiske og familiemæssige forhold (budgetskema) til brug for vurderingen af betalingsevnen. Fremkommer skyldneren ikke med yderligere oplysninger, eller giver oplysningerne ikke restanceinndrivelsesmyndigheden grundlag for at ændre den påtænkte afgørelse, skal skyldneren underrettes om, at lønindeholdelse iværksættes.

Indeholdelsesprocenten vil endvidere blive gradueret efter nettoindkomsten, således at indeholdelsesprocenten er stigende med nettoindkomsten. Herved tages der hensyn, til at betalingsevnen alt andet lige er stigende med nettoindkomsten. Der vil endvidere blive fastsat nedre indkomstgrænser for, hvornår der vurderes at være betalingsevne. De nedre nettoindkomstgrænser som er vejledende for, hvornår der vurderes at være betalingsevne, vil tage udgangspunkt i kontanthjælpsniveauet efter skat for enlige kontanthjælpsmodtagere over 25 år med og uden børn.

Da de foreliggende indkomstoplysninger i visse tilfælde kan være forældede, således at man ikke i alle situationer kan være sikker på, at den pågældende skyldner ikke modtager f.eks. kontanthjælp, vil der også blive anvendt oplysninger fra de såkaldte MIA-indberetninger til at sikre, at der ikke udsendes lønindeholdelsesvarsel til modtagere af kontanthjælp, førtidspension og folkepension. Dermed sikres det også, at svage borgere i denne gruppe, for hvem det kan være vanskeligt at udfylde et budgetskema, ikke uden dyberegående sagsbehandling og evt. kontakt med de sociale myndigheder i den pågældende kommune bliver lønindeholdt.

Lønindeholdelse på baggrund af nettoindkomsten anvendes kun, når hverken restanceinndrivelsesmyndigheden eller skyldneren finder, at der er behov for en individuel vurdering. Finder skyldneren, at der ved en lønindeholdelse, der er fastsat ud fra nettoindkomsten, ikke er overladt tilstrækkelige midler, vil skyldneren kunne indsende et budgetskema, hvorefter restanceinndrivelsesmyndigheden vil foretage en konkret vurdering af omfanget af lønindeholdelsen. På samme måde kan restanceinndrivelsesmyndigheden vælge, at lønindeholdelsen skal fastsættes ud fra en

konkret vurdering. Det kan ske i særlige tilfælde, hvor lønindeholdelse ud fra standardsatserne for nettoindkomsten ikke vil føre til indfrielse af gælden indenfor rimelig tid. Eksempelvis kan der være tale om børnebidrag, hvor bidraget forudsættes betalt indenfor rammerne af de fastsatte minimumsgrænser for nettoindkomster. Et andet eksempel er afvikling af store gældsposter, hvor budgettet skal anvendes til at afklare, om der er mulighed for at indeholde mere end de standardiserede indeholdelsesprocenter resulterer i, eller om der er belæg for, at skyldneren får indledt en eftergivelsessag.

Jeg kan yderligere henvide til afsnit 2.1.2.3. i de almindelige bemærkninger.

Spørgsmål 10: Ministeren bedes oplyse om ministeren vil udnytte sin bemyndigelse i den foreslåede nye ordlyd af § 73, stk. 3 i kildeskatteloven til at fastsætte en betalingsevneberegning mægt til den justitsministeren har tænkt sig at benytte i forhold til gældssaneringsager og hvor rådighedsbeløbet i justitsministeriets lovforslag (L10) er sat lavere end det beløb Forbrugerstyrelsen når frem til, i det budget der er lagt til grund for justitsministeriets forslag.

Svar: Jeg kan bekræfte, at der vil blive udarbejdet en bekendtgørelse med udgangspunkt i justitsministeriets bekendtgørelse om betalingsevnevurdering, herunder om rådighedsbeløb. Skatteministerens bekendtgørelse vil dog blive udarbejdet i lyset af, at der er tale om tvangsinddrivelse, hvorfor retsplejelovens § 509 (trangsbeneficiet) vil blive iagttaget ved udarbejdelsen af bekendtgørelsen, jf. min besvarelse af spørgsmål 8.

Vedrørende årsagen til, at rådighedsbeløbet er lavere i justitsministeriets forslag end det beløb, Forbrugerstyrelsen når frem til, kan jeg henvide til justitsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 17 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af konkursloven og konkursskatteloven (Revision af reglerne for gældssanering) (L 10), som nærmere begrunder hvori forskellene består.

Spørgsmål 11: Ministeren bedes oplyse om regeringen har tænkt sig at afsætte midler til at Forbrugerstyrelsen løbende kan ajourføre det normalbudget der ligger til grund for betalingsevneberegningen eller om man vil fortsætte at bruge et budget fra 2002?

Svar: Jeg er bekendt med, at den samme problemstilling er rejst i Retsudvalget i forbindelse med udvalgsbehandlingen af forslag til lov om ændring af konkursloven og konkursskatteloven (Revision af reglerne om gældssanering) - lovforslag L 10 - og jeg kan derfor henvide til justitsministerens besvarelse af spørgsmål nr. 2, punkt 2.

Spørgsmål 12: Ministeren bedes oplyse om trangsbeneficiet i Retsplejelovens § 509 fortsat vil være gældende i forhold til offentlig gældsinddrivelse.

Svar: Trangsbeneficiet vil fortsat finde anvendelse, jf. min besvarelse af spørgsmål 8.

Spørgsmål 13: Ministeren bedes oplyse om der med lovforslaget sker nogen som helst ændringer i forhold til reglerne for inddrivelse og eftergivelse af studiegæld.

Svar: Jeg kan oplyse, at den eneste ændring der sker, er vedrørende eftergivelse af studiegæld, hvor det foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan henvise låntageren til at søge eftergivelse efter reglerne i opkrævningsloven, når der er betydelig anden offentlig gæld end studiegæld. Efter gældende regler kan låntageren allerede henvises til at søge om gældssanering, når der er anden betydelig gæld, jf. lovforslagets § 53.

Spørgsmål 14: Ministeren bedes redegøre for i hvilket omfang ægtefæller/samlevendes økonomiske forhold vil blive inddraget i betalingsevneberegningen i forhold til skyldneren, såfremt skyldneren ikke selv ville have betalingsevne men kun får det, fordi man forudsætter at ægtefælle/samlever bidrager til betaling af skyldnerens gæld.

Svar: I relation til afgørelser om lønindeholdelse som træffes på baggrund af nettoindkomsten, jf. min besvarelse af spørgsmål 9, vil der indtil videre blive taget udgangspunkt i skyldnerens nettoindkomst, og her vil det kun være når skyldneren selv påberåber sig særlige hensyn på grund af familiære forpligtelser, at der vil blive foretaget en egentlig betalingsevnevurdering som involverer hele husstanden. Det er dog hensigten, at der i forbindelse med udviklingen af det nye inddrivelsessystem med forventet idriftsættelse 1. halvår af 2007 også i relation til disse afgørelser skal tages udgangspunkt i husstandsprincippet i overensstemmelse med den nuværende praksis på bl.a. skatteområdet.

Herudover vil der i sager som udtages til dyberegående sagsbehandling af restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på at foretage en konkret betalingsevnevurdering f.eks. for at sikre tilpas afvikling af gælden være mulighed for i fuldt omfang at inddrage en ægtefælles eller samlevers økonomiske forhold i betalingsevnevurderingen. Dette er som nævnt i øvrigt i overensstemmelse med den nuværende praksis på bl.a. skatteområdet.

Spørgsmål 15: Ministeren bedes uddybe den foreslåede nye formulering af kildeskattelovens § 73, stk. 3, om at der skal overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold, kun skal forstås sådan at man skal være sikker på at

skyldneren kan opfylde sine eventuelle forsørgerforpligtelser, men ikke omvendt skal forstås sådan, at en ægtefælle/samlever i strid med de familieretlige regler kan pålægges indirekte at betale på skyldnerens gæld således som praksis i nogle tilfælde er i dag.

Svar: Jeg skal indledningsvist gøre opmærksom på, at det i den gældende formulering af det nævnte pkt. i kildeskattelovens § 73, stk. 3, hedder: *Ved pålæg om indeholdelse skal der overlades skatteyderen det nødvendige til eget og familiens underhold.* Denne affattelse videreføres uændret i den nye formulering, bortset fra at skatteyderen er ændret til skyldneren.

Jeg kan herudover henvise til besvarelsen af spørgsmål 14 og 16.

Spørgsmål 16: Ministeren bedes oplyse om en skyldner fortsat vil kunne pålægges at fremlægge oplysninger om ægtefælle/samlevers økonomiske forhold, eller om man fremover alene vil se på skyldnerens økonomiske forhold, så længe han/hun ikke selv påberåber sig særlige hensyn på grund af familiære forpligtelser.

Svar: Jeg kan oplyse, at det også fremover vil være muligt, efter en konkret vurdering at pålægge skyldner at fremlægge oplysninger om ægtefælle/samlevers økonomiske forhold.

Spørgsmål 17: Ministeren bedes oplyse hvordan samspillet bliver mellem lønindeholdelse og modregning i børnechecken, herunder om der fremover vil skulle ske den samme betalingsevnevurdering ved modregning i børnechecken, som der foreslås ved lønindeholdelse, og om dem der skal foretage lønindeholdelse automatisk bliver opmærksomme på modregning i børnechecken.

Svar: Det følger af de foreslåede regler vedrørende betalingsevnevurdering, at udgifter til husstandens mindreårige børn kun kan fradrages, hvis udgifterne overstiger indtægterne vedr. børnene herunder bl.a. børnefamilieydelsen. Det er således kun i tilfælde, hvor der er nettoudgifter til barnet, at disse indgår i betalingsevnevurderingen. Ved beregningen af nettoudgifterne til barnet vil der skulle tages højde for evt. modregning i børnefamilieydelsen, således at nettoudgiften til barnet tilsvarende forhøjes og dermed at betalingsevnen tilsvarende reduceres. Der vil således ved en konkret betalingsevnevurdering blive taget højde for modregning i børnefamilieydelsen.

Derimod vil der ikke ske ændringer vedr. modregning i børnefamilieydelsen, og den vil som efter gældende regler kunne finde sted, uden at der forinden er foretaget en betalingsevnevurdering.

Med hensyn til afgørelser om lønindeholdelse som træffes på baggrund af nettoindkomsten, jf. min besvarelse af spørgsmål 9, vil der ikke blive taget hensyn til evt. modregning i børnefamilieydelsen. Lønindeholdelse på baggrund af nettoindkomsten medtager generelt ikke individuelle forhold, hverken hos skyldneren eller hos den resterende familie. Medfører modregningen i børnefamilieydelsen i det konkrete tilfælde, at der ikke bør tages udgangspunkt i nettoindkomsten, vil skyldneren kunne få forholdet inddraget i vurderingen ved at indsende et budget på samme måde som det i dag sker.

Spørgsmål 18: Betyder ophævelsen af § 21 i lov om underholdsbidrag at personer, der ikke har kunnet betale børnebidrag fordi de har siddet i fængsel og derfor ikke har nogen indkomst og heller ikke efter løsladelsen har råd til at betale på gælden, ikke fremover vil kunne få eftergivet børnebidragsgælden medmindre de opfylder alle de mange betingelser for eftergivelse, herunder afklarede økonomiske forhold, hvad tidligere straffede sjældent har, da de har meget svært ved at få arbejde og i bekræftende fald, hvad er så begrundelsen for denne ændring, der vel kun medfører ekstra administration af forgæves inddrivelse.

Svar: Baggrunden for at ophæve bestemmelsen er, at der ikke vurderes at være grund til at have en særregel for eftergivelse af bidragsgæld oparbejdet under indsættelse, når der med lovforslaget indføres en generel eftergivelsesregel, hvorefter bidragsgæld behandles på samme måde som anden gæld til det offentlige. Det er netop målet med at harmonisere reglerne.

Det kan herudover oplyses, at hvis der er uafklarede økonomiske forhold men p.t. ikke betalingsevne, vil der kunne gives henstand.

Jeg kan herudover henvise til besvarelsen af spørgsmål 5 og 6.

Spørgsmål 19: Ministeren bedes give teknisk bistand til et ændringsforslag til enten denne lov eller til L 112, jf. svar på spørgsmål 8 til L 112, som sikrer at en skyldner kan klage over lønindeholdelse til enhver tid, og ikke kun hvis der er nye oplysninger i sagen, så f.eks. de skyldnere der ikke har reageret på forvaltningens henvendelse, fordi de slet ikke tør åbne rudekuverter, som f.eks. pantefogederne beskriver i deres hørings svar, kan få ændret en afgørelse om lønindeholdelse hvis de får søgt rådgivning og dermed bliver opmærksomme på, at de havde mulighed for at klage over lønindeholdelsen eller overhovedet bliver opmærksomme på, at der foretages lønindeholdelse.

Svar: Jeg har i min besvarelse af spørgsmål 8 til L112 redegjort for baggrunden for, at der i relation til klage over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser indføres en klagefrist, der indebærer, at en klage til Landsskatteretten over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser skal indgives senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over, jf. forslaget til lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, § 4, stk. 1.

3-måneders fristen, der også gælder i dag for eksempelvis klage over de kommunale myndigheders afgørelser om lønindeholdelse, og i øvrigt gælder generelt for klage til Landsskatteretten, skal således sikre, at tvivl omkring en afgørelses rigtighed afklares inden for rimelig tid efter, at afgørelsen er truffet.

Det kan imidlertid ikke udelukkes, at det i helt særlige tilfælde vil være urimeligt at afvise en klage, fordi klagefristen er overskredet f.eks. i tilfælde, hvor klager har været fysisk ude af stand til at fremsende klagen pga. hospitalsindlæggelse eller lignende. Jeg har derfor stillet et ændringsforslag til 2. behandlingen af L112, der indebærer, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor. Herved svarer fristerne for indgivelse af klage til Landsskatteretten over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser til de regler, der gælder for klage til Landsskatteretten på skatteområdet, jf. forslag til skatteforvaltningsloven (L110).

Det er min opfattelse, at det såvel for klager som af hensyn til en hensigtsmæssig klageadministration er fornuftigt med en sådan frist, der som nævnt også gælder i dag for klage over de kommunale myndigheders afgørelser om lønindeholdelse og ved klage til Landsskatteretten. Samtidig finder jeg ikke, at der i relation til pålæg om lønindeholdelse gælder sådanne særlige forhold, der kan begrunde, at der for disse afgørelser bør gælde særlige regler.

Endelig bemærkes, som ligeledes fremhævet i min besvarelse på spørgsmål 8 til L112, at en afgørelse truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden i en lang række tilfælde vil kunne ændres som følge af, at borgeren fremlægger nye oplysninger for myndighederne, der ikke tidligere har været inddraget i sagen forudsat naturligvis, at de nye oplysninger kan begrunde en ændring af afgørelsen. Endvidere har skyldneren krav på en revurdering af en iværksat lønindeholdelse, hvis der er sket væsentlige ændringer i dennes eller husstandens økonomiske forhold, da en lønindeholdelse altid skal foretages med respekt af kildeskattelovens regler om betalingsevne.

Jeg kan på denne baggrund ikke støtte et ændringsforslag, hvormed pålæg om lønindeholdelse undtages fra den almindelige klagefrist til Landsskatteretten på 3 måneder.

Et sådant ændringsforslag, som mest naturligt vil skulle stilles L 112, kan udformes som følger:

Til § 4

1) I *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes efter ”der klages over”: ”, jf. dog *stk. 2*”.

[Konsekvens af forslaget om, at der ikke skal gælde frister for indbringelse af klager over afgørelser vedrørende lønindeholdelse]

2) Efter *stk. 1* indsættes som nyt *stk. 2*:

”*Stk. 2.* Klagefristen i *stk. 1* finder ikke anvendelse for klager over restanceinndrivelsesmyndighedens afgørelser om lønindeholdelse.”.

Stk. 2 og *3* bliver herefter *stk. 3* og *4*.

[Fjernelse af klagefristen for restanceinndrivelsesmyndighedens afgørelser om lønindeholdelse]